

FOAIA POPORULUI

CEA MAI VECHIE FOAIE P

Cluj-Sibiu

Ă, INFIINȚATĂ IN ANUL 1892

Apare în fiecare Duminică
sub direcția unui comitet
înscris în Reg. Publ. la Tribunalul Sibiu sub Nr. 67-1943.

Organ al Asociațiunii „Astra“

Redactor responsabil: Nic. Nicoară-Dobârceanu

Redacția și Administrația:
SIBIU, Str. Șaguna 6. Telefon 83/A
Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Nr. 96.648/1943

Gazetarii Ardealului la Sibiu

Urmând crudei sorți ce s'a creiat, prin marea în aplicare a arbitrajului dela Vienna, în toamna anului 1940, o bună parte din gazetarii aparținând „Sindicatului Presei Române din Ardeal și Banat“, cu sediul la Cluj, au plecat și ei pe drumurile pribegiei, stabilindu-se, apoi fiecare unde a putut cum a putut, fără însă a înceta o clipă de a sluji, cu aceeași căldură sufletească, cauza națională a Ardealului răstignit.

Au fost însă și gazetari ardeleni care au rămas în teritoriul cedat, unde, prin scrierile lor de fiecare zi, continuă să țină trează conștiința națională în rândurile cărturarilor maselor țărănești, propovăduind neîncetat efortul în împlinirea idealului nostru național. Printre gazetarii ardeleni rămași dincolo de dealul Suferei, se numără, în primul rând, directorul ziarului „Tribuna Ardealului“, domnul Hațieganu, al cărui scris continuă să păstreze legătura între „cei de dincoace“, și „cei de dincolo“, prin înălțarea cât mai sus a steagului credinței nesdruncinate în dreptatea cauzei ardeleni.

Atât unii cât și ceilalți, având pururea în fața ochilor icoana întregului pământ transilvănean, așa cum ea a fost zugrăvită și păstrată la 1 Decembrie 1918, în Cetatea Albă — ziaristii ardeleni, membri ai Sindicatului Presei Române din Ardeal și Banat, cu sediul vremelnic la București, au hotărât ca să aleagă, anul acesta, Sibiu, ca loc de întrunire în congresul anual. Este această o fericită alegere, care pe lângă că păstrează cetatea Sibiului, — cu o veche și frumoasă tradiție gazetărească, culturală, națională și politică — îmbină în rostul ei neapărat slujitorilor de condeiu, de a se apropia tot mai mult de rana încă sângeroasă a Ardealului.

Intruniți în congresul anual, la Duminică celor Trei Sfinți a anului 1944, pe valea Sibiului, gazetarii ardeleni, vor simți mai de aproape bătaia inimii fraților rămași dincolo, cu dorul unei cât mai grabnice vederi și convețuri împreună.

Noi vedem în Congresul acestui an un oaspeț pe care gazetarii ardeleni îl fac la Sibiu — în drumul lor nestăvilat spre Cetatea încoronării, iar de acolo spre Clujul nefrântelor amintiri.

Luând puteri noi, din duhul lui Bănuțiu ale cărui oseminte au învrednicit de înalte pământul Sibiului și încălzit de pilda generației de ziaristi, purtători ai Steagurilor de înaltă conștiință națională, cari au slujit cu credință la gazetele ce apăreau la Sibiu, suferind ani nesfârșiți de temniță și amenzi — generația gazetarelor ardeleni se va lega, prin rostul Congresului dela Sibiu, de a nu-și da odihnă darului lor istoric până când nu ni se va restitui pacea ni s'a luat prin „intrigă și silă — vine unelti...“

Alte popoare nu ne cunosc bine

Sunt multe țări în care furtul este puțin cunoscut la popoarele care locuiesc în ele. Ba mai mult, priceperile între oameni se nasc foarte rar și dacă se și ivesc, ele nu pătrund în afară de familie sau de sat. Tatăl familiei, preoții, învățătorii, primarii satului împacă împričinații. Astfel, oamenii își cruță nervii, timpul, banii și înconjură multe neplăceri.

Renumele în privința acestora sunt țările din Nordul Europei: Suedia, Norvegia, Finlanda. Acestea sunt date ca pilde vii. Popoarele lor sunt de-o cinste rară.

Sunt în schimb alte popoare cărora li se atribuie, pe drept, sau pe nedrept, însușiri, deprinderi rele. E fapt bine cunoscut că unele neamuri merită să li se spună că sunt hrăpărețe, hoate, ticăloșite în multe privințe, dar altele — cum este și neamul nostru românesc — nu rabdă această ocară. În repetatele noastre călătorii, dela Marea Neagră până la Sighetul Marmara-

șiei, din Balcani până la Bug dela Baziaș prin șira Carpaților până în Bucovina, ne-am convins că neamului nostru i se fac multe nedreptăți, mai cu seamă de către aceia, care scriu despre el.

În satele din regiunea muntoasă furtul este rar de tot. Sălașele, cu bunurile lor, sunt fără încuibetare, fără păzitori în lipsa stăpânului. Carele cu toate ce le aparțin: lanțe, piedică, cuie, leuci, etc. sunt lăsate în stradă sau pe câmp, fără pază în timpul zilei și al nopții, fără să dispară ceva dela ele. Pe timpul sezonului de lucru, satele sunt pustii, toată țărâna noastră, cu mic și mare, se află la păzitul vitelor și la lucrările pentru agricultură, și totuși nimic nu dispare din ele. Dar oare să aminlim cazurile ciudate din munții Almăjului, când stăpânul își mână vacile la pădure și porcii fără păzitori și din două în două săptămâni se duce numai să le ducă sare și totuși nu i le fură nimeni sau livezile de pomăt, țarina cu porumb și alte cereale, din care nu se înstrăinează nimic. Aceste obiceiuri bune, de a nu te atinge de bunurile altora, oare străinii nu le-au văzut? Dece oare n'au scris despre ele? E mare lucru să crezi și să vezi cu ochii tăi a ceea, că poporul nostru n'are deprinderea rea de a fura.

Și totuși se fură și în țara noastră. La orașe mari, în porturi la mare și pe Dunăre și chiar în unele sate furtisagurile se întâmplă în ciuda noastră. Numai că aci nu putem vorbi despre neamul nostru adevărat, ci despre oameni străini cari au năpădit trupul neamului, sau despre un amestec de sânge românesc cu străinii. Priviți satele bănățene și ardeleni cu țigani lor. Aceștia sunt oameni fricoși, ușuratici, cheflii, hoți, care sunt o adevărată pecingine pe trupul satelor, dar orașele mari cu amestecul lor de neamuri, ne-aduc ele obiceiuri bune? Câte crime și furturi nu se întâmplă acolo?

Dar noi, nu trebuie să judecăm neamul nostru după orașele noastre, cari au fost înstrăinate în bună parte și nici după cele 3-4 familii de țigani de pe lângă satele cari strică obiceiurile noastre bune, sau după câteva sate de neamuri străine. Adevăratul neam românesc se păstrează pe pământul românesc la șes, pe dealuri și mai cu seamă în creierul munților, la satele noastre presărate dela Bug până în Balcani, dela Tisa până la Marea Neagră. Din acest suflet românesc fainic păstrat în ciuda vremilor grele, n'a fost nimeni în stare să-i fure comorile invidiate de alte popoare. Deprinderea de a nu lua bunul altuia, face parte din comorile lui sufletești. S'o păstrăm în ciuda oamenilor prea hrăpăreți, care se ivesc ici colea și slujbele publice și s'o lăsăm ca o moștenire sfântă urmașilor noștri.

Cu vremea trupul neamului se va scutura de toate omizile și sfărțiturile lui, însă numai printr'o luptă dela om la om, păstrând deprinderile noastre bune și lepădându-ne de cele rele.

Ilie Rusmir

Ascultă, Sire!

In loc de îndălnata întâmpinare,
„Bine ați venit“... ziaristilor români
ai Sindicatului Presei Române din Ardeal și Banat, intruniți la Sibiu, în
congresul anual (29-30 Ianuarie 1944).

Un fulger spre Carpați a scăpatat
Și-a pus strălucitoarea lui cunună
Pe visul ce din moși ne-a fost lăsat
Și în sânge ca un vițor ni s'adună.

Ascultă Sire! Inimele bat,
În toată țara, toaca lor răsună
Și propovăduind din sat în sat
Vestesc aproape ziua de furtună.

Ca un puhoiu din vechii noștri munți
Ne-om prăvăli pe sesurile tale,
Scârli-vom peste văi semețe punți,
Ardeal iubit, înmormântat sub jale!

Și până n'ceruri codrii tăi cărunți
Vor clocoti de marșuri triumfale
Și'n sângele tiranilor tăi crunți
Muita-vom ale cailor zăbale!

Năpraznic ca în ziua de apoi,
Se va scula și Oltul, ca o fiară
Și va lupta alături de noi,
Să sfărme iobăgia seculară.

Treziți din somnul lor, ca doi eroi
Și Muresul și Crișul or să sară
Și se va ncinge marele război
C'un singur steag, c'o singură fanfară.

(Din volumul: „Transilvania în poezia românească“).

ORESTE

Atingerea acestei ținte va fi cu atât mai ușoară, cu cât în corpul ziaristilor din Sindicatul Ardealului ocupă locuri de bine meritată cinste o întreagă pleiadă de figuri luminate, cari întrunesc îndoite însușiri: luptători prin scrisul neînfricat de ieri și propoveditori ai

crezului nostru, prin cuvântul lor de mare răsunet.

Să-i prețuim până ce îi mai avem în mijlocul nostru; să ne încălzim și să ne cultivăm conștiințele din pilda lor, ca să putem împlini cu un ceas mai de vreme, dorul fraților care ne așteaptă.

AGRICULTURA - ECONOMIE - GOSPODARIE

Sfaturi pentru stupari

Șoarecii: dușmani ai omenirii

Intre cele mai păgubitoare animale de pe fața pământului, trebuie socotiți șoarecii. Pagubele pricinuite de ei sunt îngrozitoare. Focul ori apa nu aduc alăturea pagube câte fac șoarecii. Din cauza aceasta sunt socotiți de cei mai mari dușmani ai omenirii.

Aproape nu-ți vine să crezi câte rele pot pricinui șoarecii. Se spune că rod picioarele porcilor și ale cailor până la sânge.

Intr'un circ au ros odată degetele elefanților, așa că aceia n'au mai putut umbla și au fost omorâți.

Mulle focuri și explozii de gaze pot fi pricinuite tot de șoareci, din cauza găurilor făcute de ei.

Îți stă mintea în loc...

În orașul New-York, din America, într'o noapte dintr'odată s'a întrerupt orice lucrare. Luminile s'au stins, fabricile au încetat să mai funcționeze, trenurile de pe sub pământ s'au oprit ca încremenite. Nimeni nu mai putea face nimic. Cercetându-se, ce poate fi cauza, s'a găsit că într'un loc șoarecii au ros materia ce învăluia sârma conductei electrice și din aceasta cauză s'a produs o scurtă încrușare de curenți, sârma a ars și astfel s'a împiedecat funcționarea.

Când șoarecii sunt înfometați, pierd orice frică și atacă câini, pisici și chiar și oameni.

Se spune, că odată un lucrător s'a coborât într'o mină de cărbuni, în care de mult nu s'a mai lucrat. Șoarecii mulți și înfometați, cari erau aici, au năvălit asupra lui, l-au omorât și l-au mâncat. N'au mai rămas din el decât oasele.

Din cauza pagubelor și relelor mari pe cari le

fac, oamenii trebuie să ducă mereu războiu contra lor, să-i urmărească și ucidă fără cruțare.

Mijloace de distrugere

Pentru prinderea șoarecilor se folosesc capcane. Sunt însă așa de șireți, că dacă unul s'a prins în capcană, ceilalți nu se mai apropie de ea. Adeseori apucă mâncarea de momeală din capcană cu atâta istețime, că scapă fără să fie prinși.

Pentru distrugerea lor se folosesc și otrăvuri cu fosfor, arsen ori thodiu. Otrăvurile se mestecă bine cu mâncarea ce se pune în așa loc ca șoarecii să n'o înconjure, pentru că de multe ori se întâmplă, că mai bucuros caută mâncarea ascunsă, decât pe aceea care le stă în cale.

Arma cea mai puternică ce se folosește contra șoarecilor este îmbolnăvirea lor. Germeii de boală se împrăștie printre șoareci și aceștia se îmbolnăvesc și mor cu miile.

Lupta contra șoarecilor trebuie s'o poarte toți oamenii, atât la sate cât și la orașe. Această luptă trebuie să fie cât se poate de înverșunată, mai ales că șoarecii se înmulțesc grozav de repede. O șoarecicioică fată de 5-6 ori pe an și tot câte 6-8 pui. Dintr'o pereche de șoareci, în trei ani, socotind că nu moare nici unul, se pot face 550 milioane de șoareci. Așa că, dacă n'am lupta de loc contra lor ar ajunge ei să stăpânească omenirea.

Ion Popu-Câmpeanu

Sfaturile plugarului luminat

Pentru cultivatorii de bumbac

Datorită ploilor și răcelii din luna Mai și începutul lunii Iunie, bumbacul din anul 1945, ca și în 1940 și 1941, a avut o întârziere de mai mult de două săptămâni. Până la sfârșitul lunii Noiembrie, vremea fiind călduroasă și uscată, o însemnată parte din capsule s'au desfăcut, iar bumbacul, atât puful cât și sămânța, a fost de foarte bună calitate. Tot ce s'a recoltat înainte de brume, trebuie păstrat și egronat separat, acesta fiind bumbacul dela care se poate scoate sămânța.

Din cauza întârzierii coacerii, nu s'au putut desface toate capsulele care totuși dețin puf. Cultivatorii cu o suprafață până la 1/2 ha., pot aduna aceste capsule nedesfăcute, care puse la un loc uscat, se desfac singure, dând un bumbac de calitate inferioară, ce se poate întrebuința foarte bine la fabricarea vatei medicinale.

SFATURI FOLOSITOARE

Leac bun împotriva durerilor de dinți își poate face fiecare acasă, în chipul următor: Se fierbe bine o jumătate kg. de vin, un pumn de iederă agățătoare, se pune apoi un vârf de cuțit de sare de bucătărie. Amestecul acesta se scutură bine și se păstrează într'o sticlă bine astupată.

Ca să nu se strice dinții este bine ca să-i spălăm din când în când cu un praf de bicarbonat de sodiu, în care se pun câteva picături de esență de mentă. Leacul este ieftin și la îndemâna oricui.

Leac bun pentru arsuri este alifia care se pregătește din o parte de apă de varșă și unul de lemn. Cu această alifie se unge pielea arsă.

Ca să ferim încălțăminte de umezeală o un-

Unii cultivatori obișnuiesc să taie cu secerea sau sapa de pe loc, plantele pe care le așează sub un șopron ferit de ploi, iar în timpul iernii, după ce capsulele se desfac singure, separă bumbacul de restul plantelor.

În cazul când cultivatorii au suprafețe mai mari de bumbac, nu pot culege capsulele ca mai sus, ci e bine să lase plantele pe câmp peste iarnă, care în primăvară timpurie, cu primele călduri sau chiar în timpul iernilor uscate și fără zăpadă, capsulele se desfac și se pot culege normal. În acest fel, se capătă un bumbac mai curat și uscat.

În anii călduroși, bumbacul ajunge normal la coacere, recoltându-se complet până la începutul lui Noiembrie. Sfaturile de mai sus, sunt date pentru anii reci și ploioși.

gem din când în când cu o unsoare făcută din 50 de grame seu de oaie, 40 de grame ceară galbenă și 10 grame rășină. Toate acestea le fierbem bine la foc, și după ce s'au fierț le amestecăm într'una până se răcește de tot adaogând în acest timp și o jumătate litru de ulei de mac. Unsoarea se păstrează în cutii bine închise, ca să nu pătrundă aerul.

Caii răsosi se pot lecuși bine cu o alifie făcută din 50 părți benzină, 12 ulei și tot atâta ulei de terpenină. Cât ține lecușirea, caii se spală cu apă caldă și săpun în fiecare dimineața.

Plata la timp a abonamentului, a fost o datorie care a onorat totdeauna pe cetitorii „Foii Poporului”

Ceara

Intre foloasele mai însemnate, pe cari ni le aduc albinele, este și ceara care, ca și mierea, este un articol cunoscut și răspândit pretutindeni.

Ceara este un corp gras, pe care albinele îl fabrică din miere și apă, la o temperatură de 38—40 grade. Ele nu o folosesc decât la construirea fagurilor în celulele cărora își cresc puii, se adăpostesc și își strâng proviziile de hrană.

Înainte vreme se credea că ceara nu e decât un produs al florilor, un fel de praf auriu, pe care albinele îl cărau la stupi, în cele două coșulețe ale picioarelor. Chiar și acum stuparii noștri dela țară, cred adesea că ceara e adusă de albine, de-a-dreptul dela câmp. Adevărul însă e cu totul altul. Știința ne-a dovedit de mulți ani, că ceara nu este altceva decât un fabricat pe care albinele îl alcătuiesc în corpul lor. Ea e compusă din amestecul a doi corpi numiți cerină și mircină, pe lângă cari se mai găsesc în cantități mici: hidrogen, oxigen, carbon, alcool, acizi, apă și alte materii, cari toate la un loc, dau o valoare deosebită acestui produs. Deși este un corp gras, ceara se deosebește cu totul de celelalte grăsimi, prin însușirile ei cari o fac să fie mult mai bună pentru producerea luminii prin ardere. Datorită mai cu seamă acestei însușiri, ceara e căutată pretutindeni și de obicei e plătită cu prețuri ridicate.

Înainte vreme țara noastră producea multă ceară, o vindea peste hotare și primea în schimb mult aur. Era un venit însemnat, care făcea să înflorească pretutindeni gospodăria satelor și orașelor noastre. Astăzi însă mai puțin cumpărăm decât vindem; cumpărăm așa numita ceară de Algeria, cumpărăm o mulțime de alte înșelăciuni și amestecuri și nici nu stăm să mai socotim cel puțin, cât de mare îi paguba pe care o avem din această pricină. Și ca să dovedim că nu căutăm să arătăm lucrurile într'alt chip decât așa cum se petrec, să ne întrebăm numai: câți din stuparii noștri obișnuiesc să-și facă singuri lumânările pe cari le aprind la icoane? Răspunsul de bună seamă că nu ne-ar face cinste, întrucât nimeni sau aproape nimeni, nu-și mai bate capul cu această îndeletnicire.

Lucrări în gospodărie

În timpul acesta gospodarul nu are de lucru la câmp, dar el își găsește destulă treabă acasă.

Iată unele treburi în legătură cu zăpada.

Zăpada din pătulul sau coșarul cu porumb trebuie dată afară. Dacă se topește, pământul sugere umezeala. Și porumbul ud degeră ușor și își pierde puterea de încolțire.

Dacă vitele umblă afară, prin ninsoare, înainte de a le băga în grajd trebuie să le curățim de zăpadă. Dacă zăpada se topește pe ele, în grajd, vitele răcesc.

Zăpada din grădină se va strânge grămezi împrejurul pomilor, mai ales a pomilor tineri. Zăpada apără pomii de ger și aduce umezeală la rădăcină.

Zarzavaturile semănate sau puse de cu toamnă în grădină, se acoperă cu zăpadă ca să nu degere, mai ales pe unde zăpada a fost spulberată de vânt.

Se curăță zăpada de pe stogurile de fân, ca să ferim fânul de umezeală, să nu putrezească.

Informații economice

INȚATENȚIA VITICULTORILOR. — În urma demersurilor făcute de Ministerul Agriculturii și Domeniilor s'a pus la dispoziția fabricilor respective materia primă necesară pentru fabricarea a 250 vagoane sulfat de cupru (piatră vânăță).

VENITI SI

Pentru negustorii, instituii și autorități
Abonament de sprijin — — — — — 2000.—
— — — — — 5000.—

PREȚUL UNUI NUMĂR — — — — — LEI 7.—

Situația pe câmpurile de luptă

-- Un progres al aliaților pe frontul italian --

În cursul săptămânii încheiate, situația luptelor pe frontul răsăritean a suferit oarecari schimbări, prin aceia că în partea de sud ele nu au nici continuat pe o scară atât de înverșunată. În schimb, în partea de nord a frontului, înaltul comandament sovietic a ordonat trupelor de a depune toată slăruința, pentru a culege o victorie, prin împingerea înapoi a frontului german.

Cum trupele germane au răspuns acestor planuri, cu o îndârjită rezistență, prin întrebuițarea unor arme tot mai perfecționate, luptele continuă să se dea cu multă înverșunare, astfel încât se pare a fi cele mai importante din cursul ofensivei de iarnă.

Ofensiva sovieticilor în partea de nord a frontului răsăritean a pornit spre trei centre cu forțe puternice: la Oranienban și Leningrad, Novgorod și Nova Sokolinky, acesta din urmă important nod de cale ferată. Știrile mai nou sosite dau a înțelege că cele mai grele lupte se dau în prezent în regiunea punctului Oranienban, unde nemții și-au făcut (încă din timpul verii) întăriți puternice și de care se folosesc acum pentru a împiedeca o înaintare a rușilor. Cu toată rezistența și întăririle de care dispuneau nemții, trupele rusești — numeroase și improspătate — au reușit să facă unele spărturi, mai ales în partea de sud a regiunii Oranienban.

O nouă apucătură de luptă a rușilor

Contrar practicelor de până aci, Comandamentul Sovietic nu mai aruncă în primele linii de luptă valul de tancuri. Aceasta pentru a nu mai suferi prea mari pierderi de materiale, care, se vede, îi costă nespuse de mult. În locul tancurilor, se folosesc unitățile de pioneri și infanterie, cari au misiunea de a dibui pozițiile inamicului și de a face spărturi, în frontul acestuia, prin distrugerea rețelelor de sârme ghimpată și a altor piedici. Numai după ce au săvârșit oarecare ispravă în această nouă tactică, se pun în mișcare apoi valurile de tancuri.

Experții militari, spun că de această apucătură s'ar fi folosit și înaltul comandament anglo-american în ofensiva încununată de succes din Africa de Nord.

Pe frontul răsăritean de mijloc nu s'au dat lupte prea importante. Oarecari mișcări de trupe s'au observat în regiunile orașului Witebsk, Orșă și Propoisk.

În schimb, în regiunea mlăștinoasă a Pripetului, trupele rusești au atacat cu multă furie, desvăluind planurile comandamentului sovietic care ar vrea să facă aici o spărtură mai importantă, pentru a ajunge în direcția Lumineț-Tinsk, — cu ce anume scop vom vedea mai pe urmă.

Înaltul comandament sovietic își dă seama că singurul anotimp prielnic de a străpunge frontul în regiunea Pripetului, este cel de iarnă, când lacurile și mlăștinile, fiind înghețate, îngăduie o mai ușoară trecere a materialului greu. Cum însă anul acesta se arată mai puțin espră pe frontul rusec și s'ar putea întâmpla ca nu peste multe zile regiunea mlăștinoasă să se desghețe — rușii fac tot ceea ce le stă în putință pentru a folosi cu bune rezultate zilele prielnice de acum. Rămâne să vedem dacă timpul le va sta întru ajutor.

Pe frontul de la Pripet, rușii aruncă în primele linii tancurile, cu planul de a face spărturi adânci în pozițiile întărite germane și apoi cu ajutorul infanteriei să folosească aceste spărturi în scopul operațiilor viitoare.

În Krimeea luptele continuă la nord de orașul Kerci, cu o înverșunare neobișnuită. Până în prezent, trupele germane n'au dat semne de slăbire în acest punct al frontului răsăritean, unde rușii au concentrat deasemenea puternice formații de luptă, de tot felul. Pregătirilor de noi atacuri pe scară mare pe care le

face înaltul comandament sovietic pe frontul din Cimeea, germanii le răspund cu îmbunătățirea forțelor (fiilor și armamentului).

Când aceste pregătiri vor lua sfârșit, ne putem aștepta și pe acest front la o mare bătălie, care sigur va avea să tragă mult în cumpăna situației generale.

Pe frontul italian

Săptămâna aceasta a adus și pe frontul italian schimbări mai simțitoare, care, după părerea specialiștilor militari ar putea să fie întrucâtva hotărâtoare pentru soarta întregului front din această parte Europei.

Generalul Alexander, care a înlocuit la comandă trupelor anglo-american pe frontul italian, pe generalul Eisenhower, a pus în practică un nou sistem de luptă, datorită căruia, în zorii zilei de Sâmbătă 22 Ianuarie a. c. importante formații aliate au debarcat pe coasta de est a Italiei, în mai multe puncte la miazăzi de Roma. Unitățile debarcate fac parte din armata 5-a americană pusă sub comanda generalului Mark Clark și se compun din soldați americani, englezi și francezi.

Înainte de a trece la debarcarea trupelor, s'a desfășurat un puternic bombardament de aviație dintr-o parte și din alta a regiunii, unele avioane sburând chiar pe deasupra Cetății Vaticanului, fără însă a lăsa bombe.

Luptele se dau cu înverșunare în regiunile apropiate de Roma, capitala Italiei. În cercurile militare se spune că dacă anglo-americanii vor ocupa Roma se poate socoti aceasta ca o importantă victorie pe frontul italian, victorie care ar da apoi putința aliaților să deschidă o ofensivă mai puternică împotriva Europei.

Starea sănătății M. S. Regelui este bună

În zilele trecute M. S. Regele a fost supus unei operații, peste care a trecut cu bine. Comunicatul dat spune că starea sănătății M. S. Regelui este bună.

Sindicatul Presei Române din Ardeal și Banat Succesiunea Fund. „Dr. I. Mihu”, întemeiată în 1910 cu sediul statuar în Cluj, organizează cu prilejul adunării generale anuale, Sâmbătă 29 Ianuarie 1944 ora 18 în sala festivă a Prefecturii, un mare festival cu următorul program: 1. Dr. Seb. Bornemisa, Președintele Sindicatului: Cuvânt de deschidere. 2. Prof. univ. O. Ghibu: Vechea presă ardeleană. 3. Dr. Ilie Dăianu: Amintiri dela „Tribuna” din Sibiu. 4. Poezii ardeleni Florica Ciura Ștefănescu, Iustin Ilieșiu, Grigore Popa, Vasile Copilu-Chearță, Grigore Bugarin și I. V. Spiridon: vor celi din operele lor. 5. D. Miron Neagu va cânta doine ardelenesti. Intrarea benevolă.

Duminea 30 Ianuarie a. c. ora 10 1/2: 1. Servicii divine în bisericile românești pentru pomenirea gazetarilor sibieni morți. 2. Depunerea unei coroane la monumentul lui Gh. Barișiu, întemeietorul presei ardelenene, cu prilejul împlinirii a 50 de ani dela moartea lui. Ora 11 1/2: (Sala festivă a Prefecturii): Ședința festivă de inaugurare a adunării generale cu următorul program: 1. Deschiderea adunării generale. 2. Salutul instituțiilor și al autorităților. 3. Raportul general asupra activității Sindicatului. 4. Proclamarea de membri de onoare ai Sindicatului. Ora 16: (Sala festivă a Prefecturii): Ședința administrativă a Sindicatului.